

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 1To/2/2023                     |
| Identifikačné číslo spisu: | 9522100081                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 06.04.2023                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Patrik Príbelský         |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2023:9522100081.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Emila Klemaníča na neverejnom zasadnutí konanom 6. apríla 2023 v Bratislave v trestnej veci obžalovaného K. O. a spol. pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iné, o žiadosti obžalovaného K. K. J. o prepustenie z väzby na slobodu takto

### rozhodol:

I. Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku žiadosť obžalovaného K. K. J. o prepustenie z väzby na slobodu zamietla.

II. Podľa § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Trestného poriadku žiadosť obžalovaného K. K. J. o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka zamietla.

III. Podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku žiadosť obžalovaného K. K. J. o nahradenie väzby peňažnou zárukou zamietla.

### Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd rozhodol rozsudkom, sp. zn. 2T/1/2022, z 8. decembra 2022 tak, že v bode I. výrokovej časti zmieneného rozsudku (okrem iných) obžalovaného K. K. J. uznal za vinného, pre skutok pod bodom 4, zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase po roku 2017, po rozdelení dvojice N. F. a X. S., zabezpečil v Poľskej republike dve várky tabletky zn. Cirrus 120 mg, s obsahom účinnej látky pseudoefedrínu o hmotnosti 5,3 kg za várku na účely ich predaja na výrobu metamfetamínu a tieto odovzdal K. Z., ktorý ich následne sprostredkoval W. S. a tie si potom prevzal X. S. na základe vzájomnej dohody, ku ktorej došlo na rodinnom dome v obci D. medzi W. S. a K. Z., kde za tieto várky zaplatil X. S. dokopy 23.000 eur,

pričom K. Z. zabezpečil v Poľskej republike tabletky na účely ich predaja na výrobu metamfetamínu aj následne, pretože X. S. pokračoval v obchodovaní s K. Z. už bez sprostredkovateľa, a tak X. S. prevzal postupne, najneskôr do konca roka 2019, v dome K. Z. v D., ako aj pred obchodom Lidl v F., minimálne osem várok tabletiiek Galpseud balených po 100 tabletiiek v plastových fľaštičkách a minimálne 20 várok tabletiiek zn. Cirrus 120 mg s obsahom účinnej látky pseudoefedrín o hmotnosti 5,3 kg za várku, pričom za každú várku zaplatil X. S. K. Z. 11.500 eur (teda celkovo bola vyplatená suma vo výške 322.000 eur) a sumu za vyplatené tabletky si K. K. J. podelil s K. Z., pričom efedrín je v zmysle nariadenia ES č. 273/2004 o prekurzoroch drog zaradený do zoznamu určených látok v kategórii 1, pseudoefedrín je možné okrem iného použiť ako surovinu - prekurzor pri príprave metamfetamínu a metamfetamín je podľa zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok s tým, že:

W. S. je trestne stíhaný v samostatnom konaní a o jeho vine ešte nebolo rozhodnuté, N. F., X. S. a K. Z. už boli právoplatne odsúdení.

Za to mu bol podľa § 172 ods. 4 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 22 (dvadsaťdva) rokov. Podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona mu súd uložil trest prepadnutia majetku a podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona ochranný dohľad na 3 (tri) roky.

Obžalovaný K. K. J. bol v bode II. naposledy citovaného rozsudku podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, č. k. VII/2 Gv 20/21/1000-346, podanej na Špecializovaný trestný súd 4. marca 2022, za skutok 1/ právne kvalifikovaný ako zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona, ktorého sa mal (spolu s ďalšími) dopustiť tak, že:

v presne nezistenom čase, najskôr však od roku 2007, sa v Trnavskom kraji, popri existujúcom zoskupení osôb, ktorého hlavným predstaviteľom bol nebohý K. J., začala postupne formovať zločinecká skupina nazývajúca sa „A.“, pozostávajúca z jednotlivých členov, ako aj osôb činných pre zločineckú skupinu, kde na najvyššej riadiacej a koordinačnej úrovni bol K. C., ktorý riadil a koordinoval jej nižšie hierarchicky postavených členov pri páchaní rôznorodej trestnej činnosti, špecifikujúcej sa predovšetkým na drogovú trestnú činnosť, ktorá takto kompaktné fungovala až do zadržania najvyšších činiteľov tejto zločineckej skupiny,

následne v presne nezistenom čase, najskôr však od roku 2010, sa v Trnavskom kraji, popri existujúcom zoskupení osôb, ktorého hlavným predstaviteľom bol nebohý K. J., začala postupne formovať zločinecká skupina nazývajúca sa „L.“, pozostávajúca z jednotlivých členov ako aj osôb činných pre zločineckú skupinu, kde na najvyššej riadiacej a koordinačnej úrovni bol I. L., ktorý riadil a koordinoval jej nižšie hierarchicky postavených členov pri páchaní rôznorodej trestnej činnosti, špecifikujúcej sa predovšetkým na drogovú trestnú činnosť, ktorá takto kompaktné fungovala až do zadržania najvyšších činiteľov tejto zločineckej skupiny,

kde na stredných úrovniach hierarchie v skupine sa nachádzali, okrem iných, osoby v rámci zločineckej skupiny tzv. „A.“ S. S., K. S., X. J., K. N., a v rámci zločineckej skupiny tzv. „L.“ A. K., X. S., N. F., X. J., Z. J., K. P., ktorí plnili svoje úlohy v rámci skupiny pri páchaní najmä drogovej trestnej činnosti, pričom každý člen na nižšom stupni zabezpečoval, či už osobne alebo prostredníctvom ďalších členov skupiny, resp. doteraz presne nezistených páchatel'ov, výrobu drog - metamfetamínu, ktorý následne distribuovali hlavne v Trnavskom kraji a jeho okolí, pričom pre zločineckú skupinu tzv. „A.“ boli činné osoby T. I., K. R., N. K., T. K., K. J., N. J., U. I., N. J., K. K. a K. K. a pre zločineckú skupinu tzv. „L.“ X. O., K. O., A. Č., K. Z., obv. K. K. J., W. Z., W. S., K. J., N. J., V. J., ktoré konali na základe pokynov členov zločineckej skupiny, kde postavenie a činnosť osôb v rámci skupiny bolo nasledovné; N. F. a X. S. si zabezpečovali tabletky a aj iné prekurzory na výrobu metamfetamínu, a to najmä od osôb X. J., K. N., K. O., K. Z. prostredníctvom K. K. J., z ktorých N. F. a X. S., resp. prostredníctvom tzv. „varičov“, ku ktorým patrili W. J. a N. B., Z. J., X. O., W. Z., vyrábali metamfetamín, ktorý prostredníctvom svojej siete dílerov, ku ktorým patrili okrem iných aj A. Č., N. J.,

V. J., predávali metamfetamín menším, doposiaľ nestotožneným dilerom, resp. konečným spotrebiteľom; K. C., S. S. a K. S. si zabezpečovali tabletky, a aj iné prekursorzy na výrobu metamfetamínu, a to najmä od osôb X. J., K. N., kde prostredníctvom tzv. „varičov“, ku ktorým patrili okrem iných T. I., vyrábali metamfetamín, ktorý prostredníctvom svojej siete dilerov, ku ktorým patrili okrem iných aj K. R., N. K., T.Á. K., K. J., N. J., U. I., N. J., K. K., K. K., predávali metamfetamín menším, doposiaľ nestotožneným dilerom, resp. konečným spotrebiteľom, kde K. J. takto získaný metamfetamín odpredával, okrem iných, aj A. K., pričom obidve tieto skupiny sa navzájom tolerovali, rešpektovali, vzájomne medzi sebou kooperovali, a to v záujme zabezpečenia čo najlepších podmienok pri páchaní drogovej trestnej činnosti, ktoré spočívali najmä v zadovážovaní liekov obsahujúcich pseudoefedrín, komponentov slúžiacich na výrobu metamfetamínu, personálnej stability pri samotnej výrobe metamfetamínu, čím garantovali plynulé fungovanie oboch skupín, a tým pádom ich dlhoročnú dominanciu v rámci predaja omamných a psychotropných látok na území celej Slovenskej republiky, pričom celá, takto riadená a dôsledne koordinovaná činnosť, bola vykonávaná za účelom zisku pre jednotlivých členov a osôb činných pre zločineckú skupinu, oslobodený, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný.

Proti tomuto rozsudku Špecializovaného trestného súdu podal odvolanie i obžalovaný K. K. J..

Predmetná trestná vec obžalovaný K. O. a spol. je odo dňa nápadu 9. februára 2023 vedená na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 1To/2/2023.

+ + +

Obžalovaný K. K. J. podal na Najvyšší súd Slovenskej republiky 28. marca 2023 prostredníctvom obhajcu žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, ktorú písomne odôvodnil nasledovne:

„V predmetnej trestnej veci mi je nepretržite odňatá sloboda odo dňa môjho zadržania, t. j. od 2. novembra 2021, kedy mi bolo zároveň vznesené obvinenie. Už dnes je zrejmé, že nadkvalifikovanie čo do zločinu podľa ust. § 296 Trestného zákona bolo od počiatku iluzórne, a teda aj napriek viacerým námietkam obhajoby a vedomosti o tejto skutočnosti zo strany súdu, bola celá vec v rámci prípravného konania a konania pred súdom prvého stupňa týmito vedená ako orgánmi nepríslušnými na prejednanie veci a rozhodnutie o nej. Pokiaľ ide o otázku dôvodov mojej väzby, mám za to, že táto už bola plne zodpovedaná a preskúmaná. Po celú dobu, a to odo dňa môjho zadržania, som vždy zotrval na mojich vyjadreniach, moje vyjadrenia som nemenil a logicky, ako aj systematicky som objasnil moje vzťahy, prípadne konflikty medzi jednotlivými osobami svedkov. Moje doterajšie výpovede možno označiť za konzistentné a naďalej popieram akúkoľvek účasť na skutkoch, ktoré sa mi kladú za vinu. Dávam dôrazne do pozornosti, že nesúhlasím s takým postupom, kedy dôvodom na prepustenie z väzby má byť také moje procesné nastavenie, že sa priznám a budem s OČTK spolupracovať, resp. nerozporovať tvrdenia svedkov, ktorí priamo vypovedajú voči mojej osobe. Skutočnosť, že som sa k páchaniu trestnej činnosti nepriznal, mi nemožno dávať na ťarchu a zároveň túto skutočnosť nemožno brať ako dôvod ďalšieho trvania mojej väzby. Výpovede svedkov, aj to v zásade len dvoch osôb, boli v zásade neustále aplikované ako argument na ‚obhájenie‘ mojej väzby, a to po celú dobu prípravného konania a konania pred súdom. Dávam do pozornosti súdu skutočnosť, že pokiaľ ide o existenciu dôvodu pre moje ďalšie väzobné stíhanie, tento je v logickom rozpore so skutkovým stavom, kedy:

- a) do dnešného dňa nebolo ustálené spôsobom, ktorý nevzbudzuje zásadné pochybnosti, že som sa mal akejkolvek trestnej činnosti dopustiť,
- b) na rozdiel od ostatných obžalovaných, ja sám som bol obvinený až približne pol roka po tom, ako boli obvinené z trestného činu ďalšie osoby spoluobžalovaných, a teda možno konštatovať, že moja pomyšlná účasť na trestnej činnosti, ktorá sa mi kladie za vinu, vznikala počas väzobného stíhania ďalších obvinených osôb, ktoré vypovedali voči mne, a to aj len dve osoby, pričom bol na tieto vyvinutý tlak radu obmedzení na základných ľudských právach,
- c) nefigurujem v žiadnej vlastníckej ani riadiacej štruktúre ktorejkoľvek obchodnej spoločnosti, ktorá má mať so skutkom čokoľvek v rámci aktivít spoločné,
- d) obchodná spoločnosť O., založená podľa práva Českej republiky (IČO: XXX XX XXX) ako aj ďalšie

obchodné spoločnosti vykonávali riadne svoju podnikateľskú činnosť, t. j. nemožno tvrdiť, že tieto slúžili výlučne na predaj tabletiiek s obchodným označením cirrus.

Skutočnosť, že uvedená obchodná spoločnosť bola riadne ako distribútor liečiv registrovaná v Českej republike na to príslušným správnym orgánom, som preukázal v rámci písomného odôvodnenia zahlaseného odvolania proti rozsudku. Za rovnako dôležitú skutočnosť považujem to, že vo vzťahu k mojej osobe bol skutok, ktorý sa mi kladie za vinu, celkom zjavne nadkvalifikovaný, pričom zo žiadnych zabezpečených dôkazov nevyplývajú nasledovné aspekty, ktoré sú pre posúdenie rozhodnými:

- časový aspekt (trvanie páchania trestnej činnosti po určité kvalifikované časové obdobie),
- aspekt rozsahu (množstvo, s ktorým som mal ako obvinený prísť do kontaktu, resp. aké konkrétne množstvá omamnej látky/psychotropnej látky/jedu/prekurzoru mali byť mnou neoprávnene vyrobené/prechovávané,
- aspekt účasti v akejkolvek skupine, v tomto prípade zločineckej, a to vzhľadom na to, že tak ako ja takmer nikoho z radu obžalovaných alebo kajúcnikov nepoznám, títo zároveň nepoznajú mňa (k čomu som sa už vyjadril vyššie).

Pokiaľ ide o ich vyjadrenia vo vzťahu k drogovým aktivitám, ktorými som sa podľa ich nepravdivých obvinení mal dopúšťať, je potrebné podotknúť, že v zásade si výpovede svedkov, ktoré súd prvého stupňa považoval za relevantné, navzájom odporujú, sú rozporuplné a v čase sa jednotlivé skutočnosti menia. Na strane druhej je rovnako potrebné poukázať na to, že okrem toho, že v ich výpovediach absentuje vzájomný prienik, výpoveď ani jedného z nich nebola a nie je podporená žiadnym iným vykonaným dôkazom. Zároveň absentujú ďalšie dôkazy, ktoré by akýmkoľvek spôsobom po praktickej stránke preukazovali relevantné skutočnosti v materiálnom svete. Ide o prípad za drogy, avšak bez akýchkoľvek drog a v tomto prípade možno hovoriť o trestnom stíhaní len na základe tvrdení, aj to nedôveryhodných. Mám za to, že výpovede oboch menovaných sú osamotené, bez podpory iných čo i len sekundárnych dôkazov, čo je dnes (ako už bolo uvedené) zrejmé aj z priebehu hlavného pojednávania. Ide teda o tvrdenia bez vecnej opory v reálnom svete. Takýto stav však naďalej nemôže obstať ako obhájenie otázky - dôvodu zákonného trvania väzby. Navyše, nikoho z obžalovaných a dokonca ani z navrhovaných svedkov, s výnimkou osoby M. Z., ktorý sa snaží svoje konanie umelo preniesť na mňa (resp. sa vyjadruje, že to čo robil alebo so mnou, alebo na môj pokyn a podobne), nepoznám a nikto zároveň nepozná mňa. Navyše priamo pán M. Z. sa na hlavnom pojednávaní bezprostredne pred senátom tunajšieho súdu vyjadril, že má za to, verí, že som o drogovej činnosti nemusel mať vedomosť, je presvedčený, že do celej veci som bol nešťastným spôsobom vnesený a nepočítal som, že by sa mohlo stať niečo také, ako sa stalo. Pokiaľ ide o otázku väzby, keďže merito tejto žiadosti sa vzťahuje k tomu, mám za to, že táto pokiaľ bola neopodstatnená v predchádzajúcom konaní, čo som už viackrát uvádzal a na tomto mojom presvedčení plne zotrvávam, dnes je situácia ešte výraznejšia. Alebo inak povedané, dôkazná situácia proti mojej osobe bola výrazne oslabená. Z tohto dôvodu uvádzam, že ide o otázku nie zanedbateľnú, nakoľko som väzobne stíhaný, a to značne dlhú dobu bez akéhokoľvek preukázania opodstatnenosti zásahu do mojej osobnej slobody. Vo svojej podstate v súčasnosti väzba mojej osoby neplní funkciu, ktorú jej prideliuje zákonodarca, ale priamo nahrádza samotný trest, ktorý mi však nebol právoplatne uložený. Prípadne táto slúži ako nástroj psychického nátlaku s možným cieľom prinútiť ma priznať sa k niečomu, čo som neurobil, len aby som mohol opustiť múry ÚVV BA. Séria hlavných pojednávaní, ktoré boli vykonané a ktoré v súčasnosti prebehli v čase medzi posledným rozhodnutím o mojej väzbe (december 2022) až po súčasné napádané rozhodnutie, neprinieslo vo veci žiadne nové rozhodné skutočnosti, len boli v odlišnom znení vykonané výsluchy osôb spolupracujúcich s OČTK na hlavnom pojednávaní, ktoré boli navyše rozporuplnej povahy, ako ostatne v texte žiadosti uvádzame. Rozhodnutie súdu prvého stupňa nepovažujem za správne s odkazom na všetky moje odvolacie dôvody. Preto žiadam Najvyšší súd SR, aby mi v tejto veci svojim rozhodnutím umožnil obhajobu mojej neviny realizovať na slobode“.

Následne obžalovaný poukázal na výstupy svedeckých výpovedí a skutkový stav. Ním uvádzané tvrdenia je podľa neho čo do ich obsahu potrebné vyhodnotiť v súvislosti s ostatnými dôkazmi a prihliadať na ne pri rozhodovaní o ďalšom trvaní jeho väzby. Zároveň upozornil na nevykonaný znalecký posudok zo 7. decembra 2022.

„Existencia dôvodného podozrenia, že obvinená osoba spáchala trestný čin, je podmienkou sine qua non regulárnosti vzatia a držania vo väzbe. Aby bolo možné obvineného vziať do väzby, musí okrem formálnych náležitostí existovať aj zv. dvojité materiálny predpoklad vzatia do väzby, a to dôvodnosť

obvinenia a dôvodnosť väzby. Podľa ust. § 2 ods. 2 Trestného poriadku, „do základných práv a slobôd osôb v prípadoch dovolených zákonom možno zasahovať len v miere nevyhnutnej na dosiahnutie účelu trestného konania, pričom treba rešpektovať dôstojnosť osôb a ich súkromie“. V zmysle ustálenej judikatúry (R 1/1993), väzba obvineného, ktorému hrozí vysoký trest, je odôvodnená za predpokladu zistenia niektorej ďalšej konkrétnej skutočnosti, týkajúcej sa najmä osoby páchatel'a alebo okolností prípadu, ktorý v súvislosti s predpokladanou sankciou odôvodňuje obavu z úteku. Poukazujem na čl. 17 ústavy, z ktorého vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať ratio decidendi (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základných práv vyplývajúcich z čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5 ústavy, ktorého súčasťou je aj oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (m. m. III. ÚS 271/07, III. ÚS 177/08, III. ÚS 285/2010, ÚS 301/2011).

V prípade podmienok a dôvodov ďalšieho trvania väzby je na mieste konštatovať, že okrem už konštatovanej absencie splnenia dvojitej materiálnej podmienky, dochádza okrem iného minimálne k plynutiu času, čo v zmysle judikatúry má vždy vplyv na pretrvávajúce a existenciu väzobných dôvodov. V takom prípade je rozhodovanie o prepustení z väzby na slobodu (alternatívne nahradenie väzby menej invazívnym inštitútom) vždy aktuálnym vysporiadaním sa so situáciou, ktorá sa prirodzene vo svetle dôkazov nevyhnutne musí zmeniť, a preto ani poukazovanie na predošlé rozhodnutia o väzbe alebo opakovanie identickej argumentácie nemožno považovať za riadne zdôvodnené a zákonné, ako aj ústavne zlučiteľné rozhodnutie o najzávažnejšom zásahu do osobnej integrity fyzickej osoby. Väzba je nepochybne jedným z najzávažnejších zásahov do osobnej slobody a do práv obvineného. Vzhľadom na túto závažnosť vyžaduje po celý čas súdnu kontrolu jej ústavnosti a zákonitosti (III. ÚS 26/01). Je výsostným právom, ale aj povinnosťou všeobecného súdu dbať o to, aby doba väzby obvineného neprekročila nevyhnutnú hranicu. Na tento účel patrí všeobecnému súdu skúmať všetky okolnosti spôsobilé vyvrátiť alebo potvrdiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu nevinu výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o väzbe. Moja väzba trvá takmer rok a pol. Považujem za potrebné pripomenúť zásady - v pochybnostiach v prospech obvineného; a prezumpciu nevinu.

Dávam do pozornosti, že v prípade iných obžalovaných, ktorí boli nateraz rovnako neprávoplatne odsúdení (napr. obž. J., neprávoplatne uznaný vinným za súčasného uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody), sa o odvolaní koná za situácie, že sú na slobode, a teda nie sú trestne stíhaní v štádiu odvolania väzobne, ako je to v mojom prípade. Nie je možné pochopiť takýto selektívny prístup, a to len z dôvodu, či sa niekto prizná a spolupracuje, prípadne sa k niečomu, čo som nespáchal, odmietam priznať a spolupracovať nemám ako. Tento spôsob len prehľbuje nedôveru v súdnu moc, ktorá týmto spôsobom „odmeňuje“ osoby, ktoré sa priznajú, alebo povedané inak, núti týmto spôsobom k priznaniu sa; v opačnom prípade obmedzuje osobnú slobodu väzobným stíhaním. Tento spôsob je v príkrom rozpore s akýmkoľvek zásadami trestného procesu, a to tak na národnej ako aj európskej úrovni. V danom prípade, a teda v prípade dlhšie trvajúcej väzby pre oprávnenosť jej ďalšieho trvania musia byť splnené štyri podmienky. Po formálnej stránke musí existovať uznesenie o vznesení obvinenia, po materiálnej stránke sa vyžaduje existencia kvalifikovaného podozrenia zo spáchania skutku, pre ktorý je vznesené obvinenie, musí existovať niektorý z väzobných dôvodov zakotvený v ustanovení ust. § 71 ods. 1 Trestného poriadku a napokon musí byť splnená podmienka, aby orgány činné v trestnom konaní vo veci samej postupovali s osobitnou starostlivosťou a urýchlením. Trestný poriadok jasne hovorí, že (pozn. bez ohľadu na rozsudok) v rámci posudzovania väzobných dôvodov musia existovať konkrétne skutočnosti, z ktorých vyplýva dôvodná obava, že ako obvinený budem pokračovať v páchaní trestnej činnosti. Nie je mi zrejmé, ako budem pokračovať v páchaní trestnej činnosti, ktorú som nikdy nespáchal, ale ak by sme aj v teoretickej rovine pripustili pravdivosť tvrdení svedkov - kajúcnikov, s touto som mal skončiť v roku 2019. Z môjho pohľadu ako väzobne stíhanej osoby si dovoľujeme tvrdiť, že nájsť správnu mieru intenzity zásahu do základných ľudských práv v mojom konkrétnom prípade možno použitím prostriedkov monitorovania pohybu, zavedením obmedzujúcich opatrení, ktoré by spočívali v zákaze vycestovania do zahraničia, pohybu len v rámci súdom vymedzenej oblasti, zákazu kontaktu a priblíženia k určitým osobám a okrem iného tiež dohľadom probačného a mediačného

úradníka. Žiaľ nateraz sa všeobecné a teoretické odôvodnenia rozhodnutí najvyššieho súdu o ponechaní ma vo väzbe neopreli o konkrétne aktivity, pri ktorých vzniká tak zásadná obava o také moje správanie, ktoré by nasvedčovalo tomu, že by som mal pokračovať v páchaní trestnej činnosti. Na tomto mieste poukazujem na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, II. ÚS 67/2013, z 05.06.2013 a zdôrazňujem jeho závery, kedy „podstatou dohľadu probačného a mediačného úradníka (v spojení s primeranými povinnosťami a obmedzeniami v zmysle § 82 Trestného poriadku) je v podstate to isté, čo je účelom väzby, len miernejším spôsobom - uloženie určitých obmedzení práv obvineného a zabezpečenie dohľadu nad ich dodržiavaním zo strany štátu“. S poukazom na doterajšiu ustálenú súdnu prax, z ktorej vyplýva, že „konkrétnymi skutočnosťami odôvodňujúcimi obavu z možného väzobného následku sa rozumejú len také skutočnosti, ktoré reálne odôvodňujú takúto obavu. Nepostačuje preto len akési hmlisté, neisté a konkrétnymi skutočnosťami dostatočne neodôvodnené podozrenie z následku predpokladaného v ust. §71 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku. Viedlo by to totiž k nedôvodným zásahom do Ústavou SR zaručenej osobnej slobody“ (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.02.2010, sp. zn. 3Tost 3/2010).

Preto naďalej považujem za podstatné zodpovedanie otázok, akým spôsobom, s kým a s čím by som pokračoval v trestnej činnosti za prípadného prepustenia z väzby na slobodu? Ako som páchal trestnú činnosť, s kým a s čím bezprostredne pred obmedzením osobnej slobody a vzatím do väzby? Na tieto otázky súd do dnešného dňa neposkytol náležitú, relevantnú, vecnú a zákonne konformnú odpoveď. Žiadam, aby mi po takmer roku a pol dal súd na uvedenú otázku odpoveď, nakoľko som obmedzovaný na osobnej slobode a postupy orgánov považujem za účelové, aj s možným pôvodom v mojej štátnej príslušnosti. V záveroch judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, pre počiatkové štádium väzby postačuje existencia, resp. trvanie dôvodného podozrenia, že zadržaná osoba spáchala trestný čin. Po uplynutí určitého času však už splnenie tejto podmienky nestačí a treba zisťovať, či sú dané aj iné dôvody ospravedlňujúce pozbavenie slobody a či sú relevantné a dostačujúce. Tieto dôvody v súčasnej dobe nevidím a naopak vidím veľký priestor na využitie inštitútov nahradzujúcich väzobné stíhanie. Nemožno badať iný zmysel a účel, ako využitie väzobného trestného stíhania ako nástroja na mučenie.

Súd nateraz neodôvodnil svoje rozhodnutie žiadnymi konkrétnymi skutočnosťami, ktoré by odôvodňovali väzobné stíhanie, neboli uvedené a popísané konkrétne aktivity, ktorých by sa obvinení podľa OČTK a súdu mali dopúšťať na slobode, pričom všetky tvrdenia sú iluzórne, možno hovoriť o tvrdeniach v rovine hypotéz a rozporovaných skutočností s poukazom na neurčité výpovede svedkov, ktoré možno odôvodniť tiež podnikateľskými aktivitami, ktoré sa nepriečia zákonu (absentuje vecná, miestna, časová, osobná súvislosť a dôvody). Dovoľujem si pripomenúť, že stíhaná trestná činnosť, ktorej som sa mal iluzórnym spôsobom zúčastňovať, mala prebiehať najmä v období rokov 2018 - 2019, preto vzhľadom na časový odstup od spáchania stíhaného skutku, nie je možné dospieť k záveru, že by nastali také dôvody väzby, ktoré doposiaľ existovali a nevyvolali také konanie obvinených, ktoré má byť dôvodom, resp. nekonkretizovanou obavou v súčasnej dobe. Považujem za nevyhnutné opätovne vysloviť a zdôrazniť, že väzba predstavuje najzávažnejší zásah do osobnej slobody obvineného, ktorý je prípustný podľa článku 17 Ústavy SR. V trestnom poriadku v ustanovení § 71 ods. 1 sú upravené tzv. formálne a materiálne podmienky väzby. Moja žena potrebuje moju pomoc, a to nie len pri chode domácnosti, ale aj pri výchove našej maloletej dcéry. Som pripravený brániť sa voči vznesenému obvineniu, avšak mám za to, že to je možné aj na slobode a nič nenasvedčuje tomu, že by som chcel byť prepustený na slobodu preto, aby som v čomkoľvek pokračoval, navyše za stavu, kedy nemám naďalej akúkoľvek väzbu na závadové osoby a spoločnosti. Formálnymi podmienkami sa rozumejú úpravy procesného postupu orgánov činných v trestnom konaní a súdu a procesných úkonov iných oprávnených osôb. Materiálnymi podmienkami sa rozumejú hmotnoprávne predpoklady väzby. Mám za to, že k naplneniu materiálnych podmienok väzby podľa ust. 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v predmetnej veci pri mojej osobe nedošlo. Rešpektujúc význam, ako aj závažnosť inštitútu väzby, je potrebné podotknúť, že akýkoľvek dôvod väzby je v zmysle judikatúry významný a dostatočný, len pokiaľ je založený na skutočnostiach preukazujúcich fakt, že ponechanie trestne stíhanej osoby na slobode alebo jej prepustenie z väzby môže skutočne spôsobiť následky, ktoré sú obsahom obavy ako väzobného dôvodu. Dovoľujem si poukázať na čl. 17 Ústavy SR, z ktorého vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Je výsostným právom, ale aj povinnosťou všeobecného súdu dbať o to, aby doba väzby obvineného neprekročila nevyhnutnú

hranicu. Na tento účel patrí všeobecnému súdu skúmať všetky okolnosti spôsobilé vyvrátiť alebo potvrdiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu nevinu výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o väzbe. Požiadavka preskúmania hmotných podmienok („substantive requirement“) znamená povinnosť preskúmať okolnosti svedčiace pre a proti väzbe a s poukazom na právne kritériá rozhodnúť, či sú dané dôvody opodstatňujúce väzbu, ako aj prepustiť osobu na slobodu, pokiaľ také dôvody neexistujú. Súd rozhodujúci o väzbe je povinný dôsledne sa zaoberať otázkou dôvodnosti vzneseného obvinenia, a to vrátane preskúmania vzneseného obvinenia zo spáchania skutku obvineným podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty. Súd rozhodujúci o väzbe je povinný vysporiadať sa s otázkou, či zadokumentované dôkazy racionálne odôvodňujú kvalifikáciu skutku a či posudzovanie skutku podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty nebolo vedené len na účely bez primeraných dôvodov zvýšiť závažnosť predmetného skutku tak, aby sa na tento skutok nevzťahovalo premľčanie (III. ÚS 29/2015, z 18. februára 2015). Mám za to, že vyššie prezentované skutočnosti dokazujú, že racionálne odôvodnenie ďalšej väzby absentuje. Ku dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestného činu musia pristúpiť skutočnosti ďalšie, z ktorých je možné vyvodiť pravdepodobnosť, že ako obvinený budem v trestnej činnosti pokračovať. Takéto skutočnosti však nejestvujú, preto ani nemohli byť rozhodujúcimi súdmi nateraz zohľadnené, výslovne uvedené a vecne zdôvodnené. Podľa ustálenej judikatúry druh, charakter, rozsah či závažnosť trestnej činnosti nemôžu byť dôvodom preventívnej väzby na účel podľa ust. § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pokiaľ nie je naplnená dispozícia tejto právnej normy. Pri posudzovaní otázky nevyhnutnosti väzobného stíhania jednotlivca je potrebné dbať na fakt, aby samotné pretrvávajúce väzby nepresiahlo únosnú mieru, pričom takýto režim nemôže prevažovať nad záujmami spoločnosti. V prípade takého mimoriadne závažného zásahu do osobnej slobody jednotlivca, ktorým výkon väzby nepochybne je, pritom nepostačuje len samotné podozrenie, že trestný čin spáchala osoba, resp. je skutok trestným činom, o obmedzení slobody o ktorej sa rozhoduje. Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení, IV. ÚS 83/03, vyslovil názor, že existencia a pretrvávajúce dôvodné podozrenie o tom, že osoba, ktorá má byť pozbavená slobody väzbou, spáchala konkrétny trestný čin, musí byť istého vyššieho stupňa pravdepodobnosti a nie všeobecného, ktorý postačuje na vznesenie obvinenia, pretože len dôvodné podozrenie takéhoto charakteru je základom zákonnosti väzby (condicio sine qua non). Nepoznám žiaden dôvod, ktorý by bránil viesť trestné stíhanie voči mojej osobe bez mojej izolácie od spoločnosti za plného rešpektovania môjho práva na osobnú slobodu ako aj dodržania princípu prezumpcie nevinu. Rovnako opakovane zdôrazňujem (čo už bolo niekoľkokrát uvedené), že mám stabilné rodinné zázemie, trestnému stíhaniu sa vyhýbať nebudem, budem sa zdržiavať v mieste určeného pobytu, ktoré je orgánom činným v trestnom konaní známe, ako aj na miestach povolených z titulu voľného pohybu, budem preberať doručované zásielky, zúčastňovať sa na všetkých úkonoch a podrobím sa všetkým obmedzeniam zo strany súdu a orgánov činných v trestnom konaní, ktoré mi budú uložené. Na základe vyššie uvedeného je zjavné, že v mojom prípade nie sú zadokumentované žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali obavu, opodstatnenosť, teda dôvody väzby podľa ust. § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku tak, ako boli doposiaľ ustálené, a preto žiadam, aby bola väzba mojej osoby nahradená v zmysle tejto žiadosti. Do dnešného dňa, po roku vo väzbe som sa nedozvedel, z akého konkrétneho dôvodu, resp. z akej skutočnosti vyplýva obava, že budem v niečom protiprávnom pokračovať. Za prvé, nie je ustálené ani len to, akým konaním by som mal pokračovať (opätovne odkazujem na skutočnosť, že nefigurujem v SR/ČR obchodných spoločnostiach, ktoré sa predajom liekov zaoberajú), s kým a najmä s čím. Od koho by som čo bral, komu by som to dodával a podobne; a prečo by som to mal vôbec robiť. Nakolko mám za to, že uvedené skutočnosti značne oslabujú pomyselné dôvody pre moje väzobné trestné stíhanie, a tiež vzhľadom na skutočnosť, že nemožno za žiadnych okolností hovoriť o splnení podmienok pre moje ďalšie držanie ako obvineného vo väzbe, podľa ust. § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, týmto žiadam o prepustenie z väzby na slobodu za prípadného súčasného nariadenia príslušných obmedzujúcich opatrení, aby tak mohol byť naplnený účel trestného konania aj bez ďalšieho využitia najintenzívnejšieho zásahu do mojich základných práv, ako je obmedzenie osobnej slobody v ústave na výkon väzby. Mám za to a navrhujem, aby súd rozhodol o mojom prepustení z väzby na slobodu, a to vzhľadom na skutočnosť, že v prípade mojej osoby v tejto trestnej veci naďalej nejestvuje väzobný dôvod podľa ust. § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Ak konajúci súd vzhľadom, že v danej veci pri mojej osobe jestvuje väzobný dôvod podľa ust. § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, žiadam, aby bola väzba nahradená niektorým zo

širokej škály inštitútov, ktoré právny poriadok roku 2023 ponúka, a síce; dohľadom probačného a mediačného úradníka za prípadného súčasného uloženia obmedzujúcich opatrení spočívajúcich v:

- zákaze vycestovania do zahraničia okrem prípadov povolených probačným a mediačným úradníkom a povinnosti odovzdať svoj cestovný pas,
- zákaz vzdaľovať sa z miesta pobytu alebo obydľia okrem prípadov vymedzených probačným a mediačným úradníkom,
- povinnosť v lehotách stanovených probačným a mediačným úradníkom dostaviť sa na určené miesto,
- zákaz styku a kontaktu s určenými osobami, ktoré sú obvinené, alebo môžu byť svedkami v trestnej veci,

a to aj za súčasného nariadenia kontroly technickými prostriedkami podľa ust. § 82 ods. 4 Trestného poriadku“.

Pri výsluchu na neverejnom zasadnutí dňa 6. apríla 2023 uviedol, že trvá na podanej žiadosti. Ďalej vypovedal, že v R. žije jeho družka, s ktorou má malé dieťa. Tam aj v Poľsku má s bratom pracovnú agentúru, keď takto spolu podnikajú. Vysvetlil, prečo sa oficiálne sťažoval na predchádzajúcu obhajkyňu. Zotrval na tom, že nepáchal žiadnu trestnú činnosť. Po porade s obhajkyňou ponúkol zloženie peňažnej záruky s tým, aby jej výšku určil súd.

+ + +

Najvyšší súd po vykonaní vyššie uvedeného procesného úkonu a vyhodnotení z neho vyplývajúcich skutočností v spojení s argumentáciou obžalovaného K. K. J. obsiahnutou už v ním podanej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu a obsahom predloženého spisu k dospel k záveru, že žiadosť menovaného (čo platí prirodzene aj vo vzťahu k ním prezentovanej žiadosti na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka a žiadosti o nahradenie väzby peňažnou zárukou) je potrebné zamietnuť.

Z obsahu predloženého spisu najvyšší súd dospel k nasledovným zisteniam:

- Obžalovaný K. K. J. bol vzatý do väzby uznesením sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 2Tp/67/2021, z 5. novembra 2021, v spojení s uznesením najvyššieho súdu, sp. zn. 3Tost/68/2021, z 24. novembra 2021 z dôvodov § 71 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného poriadku s tým, že lehota väzby obžalovanému začala plynúť od 2. novembra 2021.
- Po podaní obžaloby bolo uznesením Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 2T/1/2022, zo 16. marca 2022, v spojení s uznesením najvyššieho súdu, sp. zn. 2Tost-š/7/2022, z 31. marca 2022 rozhodnuté o ponechaní obžalovaného vo väzbe [pri konštatovaní dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku].
- Následne rozhodol Špecializovaný trestný súd na základe žiadosti o prepustenie z väzby uznesením zo 16. júna 2022, v spojení s uznesením najvyššieho súdu, sp. zn. 2Tost-š/15/2022, zo 6. júla 2022, a to tak, že žiadosť zamietol.
- Špecializovaný trestný súd žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby uznesením z 18. novembra 2022, v spojení s uznesením najvyššieho súdu, sp. zn. 2Tost-š/20/2022, z 29. novembra 2022 zamietol.
- Naposledy menovaný obžalovaný podal žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu 23. marca 2023, najvyššiemu súdu bola doručená 28. marca 2023 a táto je predmetom rozhodovania v tomto konaní.

Nakoľko bol (čiastočne) odsudzujúci rozsudok Špecializovaného trestného súdu vyhlásený 8. decembra 2022 a vec následne na podklade podaných odvolaní predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 9. februára 2022, je práve posledné z vyššie zmienených väzobných uznesení najvyššieho súdu (vydané 29. novembra 2022) väzobným rozhodnutím, voči ktorému možno konštatovať personálnu súvislosť ohľadom obžalovaného v súčasnosti podávajúceho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu.

S poukazom na obsah predloženého spisu možno v spojení s vyššie vyjadreným vyvodiť záver, že o osobnej slobode menovaného bolo rozhodované plynulo, prednostne a bez akýchkoľvek zbytočných

prieťahov, resp. že by toto rozhodovanie bolo „poznačené“ inými obdobnými chybami spočívajúcimi v jeho zdĺhavosti alebo neprimeranej dĺžke. Aj samotné konanie a rozhodovanie o podanej obžalobe prebehlo plynulo.

Čo sa týka podmienky dôvodnosti trestného stíhania, s tým priamo úmerne súvisiaca miera dôvodnosti podozrenia z údajného spáchania trestnej činnosti bola celkom zrejme kontinuálne posilnená, o čom svedčí nielen podanie obžaloby prokurátorom, no najmä už neprávoplatné odsúdenie obžalovaného Špecializovaným trestným súdom za skutok, ktorý Špecializovaný trestný súd právne kvalifikoval ako obzvlášť závažný zločin (viď úvod časti tohto uznesenia vyššie).

Preto možno bez väčších pochybností uzavrieť, že existencia dôvodného podozrenia súhrnne pretrváva aj v súčasnej fáze trestného konania. V tejto súvislosti je bez zásadnej relevancie skutočnosť, že Špecializovaný trestný súd v zostávajúcom rozsahu výrokovej časti rozsudku obžalovaného oslobodil spod obžaloby v tam uvedenej časti (a tým tak „neuznal“ existenciu, resp. vyjadril nesúhlas s kvalifikovaním údajného konania obžalovaných ako zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona). Z rozhodovacej praxe najvyššieho súdu (napr. uznesenie, sp. zn. ITost-š/9/2022, zo 6. apríla 2022) napokon vyplýva, že ani zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa a jeho vrátenie na doplnenie dokazovania a rozhodnutie vo veci nemôže samo o sebe postačovať ako dôvod, resp. preukaz oslabenia dôvodného podozrenia v miere automaticky vedúcej ku konštatovaniu záveru o nenaplnení materiálnych podmienok väzby. K oslabeniu dôvodného podozrenia by totiž mohlo dôjsť v zásade vtedy, ak by ďalšie dokazovanie podstatným spôsobom narušilo vierohodnosť dôkazov preukazujúcich vinu (m. m. I. ÚS 35/2016), čo sa však v predmetnej trestnej veci nestalo (o čom svedčí obsah predloženého spisu).

Najvyšší súd poznamenáva, že v tejto „typovo“ rozdielnej fáze trestného konania - pri rozhodovaní o väzbe obžalovaného - všeobecné súdy posudzujú, či z obsahu predloženého spisu možno dospieť k spoľahlivo podloženému záveru o tom, že sa obžalovaný mal dopustiť skutku, pre ktorý už bola podaná obžaloba, resp. vydaný neprávoplatný odsudzujúci rozsudok a či je skôr spomínané dôvodné podozrenie dostatočne posilnené dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní, resp. skutočnosťami explicitne konštatovanými v rámci skutkových a právnych úvah obsiahnutých v odôvodnení odsudzujúceho rozsudku. Ani v tomto, zásadne pokročilom štádiu trestného konania, neprislúcha všeobecným súdom, ktoré konajú a rozhodujú o väzbe obžalovaného, s konečnou platnosťou hodnotiť vykonané dôkazy, ako ani z nich plynúce závery.

Preto možno uviesť, že intenzita dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestného činu rozhodne nezoslaba, a to tak čo do jeho faktickej „sily“, nie to do miery, ktorá by opodstatňovala vysloviť jeho úplný zánik. Odvolací súd pritom nijak nespochybňuje právo obžalovaného hodnotiť súčasný dôkazný stav, výsledky vykonaných procesných úkonov, ako aj skôr prezentované konštatovania Špecializovaného trestného súdu [na podklade ktorých dospel Špecializovaný trestný súd (aj) k záveru o vine obžalovaného], ním zvoleným spôsobom. K samotnej dôvodnosti podozrenia z páchania trestnej činnosti však najvyšší súd poznamenáva, že táto sa nemôže jednoducho „rozplynúť“ v dôsledku údajných prieťahov, ktoré sú obžalovaným pociťované v ním subjektívne vyjadrenej miere. Takto formulovanú argumentáciu preto odvolací súd nemohol prijať, nakoľko prvky spáchaného trestného činu a s tým spojené skutkové okolnosti sú totiž v konkrétnom štádiu trestného konania dokumentované detailne a pre úplné pochopenie je ich potrebné vnímať v logickej postupnosti a nadväznosti.

Samozrejme, platí, že rozsudok Špecializovaného trestného súdu bol voči odsudzujúcemu výroku napadnutý odvolaniami, a to aj obžalovaného, avšak tieto ešte len budú posudzované odvolacím súdom v odvolacom konaní a nie v konaní a rozhodovaní o „paralelne“ jestvujúcej okolnosti, ktorou je otázka potreby ďalšieho väzobného stíhania obžalovaného.

Za tohto právneho stavu neexistuje pre odvolací súd relevantný dôvod, aby sa odklonil v otázke dôvodnosti trestného stíhania obžalovaného od vyššie konštatovaných úvah, nakoľko azda najvýznamnejším „argumentom“ pre vyslovenie pozitívneho záveru o dôvodnosti jeho trestného stíhania je prioritne obsah odsudzujúceho rozsudku Špecializovaného trestného súdu, ktorý je síce

neprávoplatný, ale má nepopierateľnú výpovednú hodnotu v tom zmysle, že Špecializovaný trestný súd svojím meritórnym rozhodnutím v podstate uznal dôvodnosť podanej obžaloby. Pritom písomné vyhotovenie rozsudku nateraz nevykazuje znaky nedostatočného odôvodnenia.

Preto je namieste pripomenúť všeobecne známu skutočnosť vyplývajúcu z ustálenej súdnej praxe, podľa ktorej rozhodnutie o väzbe nie je rozhodnutím o vine či nevine, hoci aj už neprávoplatne odsúdenej väzobne stíhanej osoby a súd sa pri rozhodovaní o väzbe nezameriava na hodnotenie viny obžalovaného a jeho obhajoby alebo dôkazov spôsobom upraveným v § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Naopak, súd pri rozhodovaní o väzbe skúma predovšetkým to, či sú splnené formálne a materiálne podmienky rozhodnutia o väzbe, resp. existencia dôvodného podozrenia zo spáchania činu je nielen dostačujúca, ale priamo určujúca a limitujúca, keďže rozhodnutím o väzbe nemožno vysloviť vinu (m. m. II. ÚS 115/2016, II. ÚS 626/2016, I. ÚS 417/2018).

V aktuálnom kontexte, t. j. súdneho rozhodovania o väzbe obžalovaného v rámci doposiaľ právoplatne neskončeného súdneho konania preto platí, že najvyšší súd sa nemôže zaoberať čo i len náznakom polemiky obžalovaného so závermi Špecializovaného trestného súdu vyjadrených v rovine „vina - nevina“. Predbežné hodnotiace úsudky, ktoré sú v rámci rozhodovania o väzbe obžalovaného zverené všeobecným súdom rozhodujúcim vo fáze trestného konania po podaní obžaloby, nemožno stotožňovať s finálnym „sumarizovaním“ dôkaznej situácie, resp. s konštatovaním viny alebo neviny trestne stíhanej osoby.

Preto platí, že rozhodnutie o väzbe - napriek tomu, že v predmetnej trestnej veci ide o procesne pomerne zriedkavú situáciu, spočívajúcu v paralelnej existencii tak vydania doposiaľ neprávoplatného odsudzujúceho rozsudku ako aj rozhodovania o väzbe obžalovaného - nie je rozhodnutím o jeho vine alebo nevine. Tento záver konvenuje tomu, že súdy sa pri rozhodovaní o väzbe nezameriavajú na hodnotenie viny obžalovaného, jeho obhajoby alebo dôkazov spôsobom upraveným v § 2 ods. 12 Trestného poriadku, ale skúmajú to, či sú splnené formálne a materiálne podmienky rozhodnutia o väzbe. Z pohľadu materiálnych podmienok väzby predovšetkým posudzujú, či v danom štádiu trestného konania zistené skutočnosti dostatočne odôvodňujú podozrenie, že konkrétna osoba je páchatelom skutku, v ktorom sa vidí trestný čin. Tieto skutočnosti, na ktorých sa podozrenie zakladá, logicky nemôžu byť na rovnakej úrovni ako skutočnosti potrebné k odôvodneniu odsúdenia (resp. predtým k podaniu obžaloby), čo je predmetom inej časti trestného konania.

V súhrne má najvyšší súd za to, že vyššie vyjadrená dôvodnosť podozrenia, opierajúca sa o tam podrobne rozvedené konkrétne skutočnosti, plne postačuje aj štandardom plynúcim z rozhodovacej činnosti ESLP, ktorá pre dôvodnosť podozrenia vyžaduje určité množstvo faktov, alebo informácií umožňujúcich objektívnemu pozorovateľovi urobiť si záver o tom, že osoba, proti ktorej sa vedie trestné konanie, mohla spáchať trestný čin (viď *Campbell a Hartley v. Veľká Británia*). Aplikujúc tento tzv. „test objektívneho pozorovateľa“, dospel najvyšší súd k záveru, že v predmetnej veci sú vyššie vymedzené podmienky splnené.

K dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku:

Podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval, alebo ktorým hrozil, a ak vzhľadom na osobu obvineného, povahu alebo závažnosť trestného činu, pre ktorý je trestne stíhaný, nie je v čase rozhodovania o väzbe možné väzbu nahradiť podľa § 80 alebo § 81.

Vo vzťahu k ustanoveniu § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku treba najskôr in abstracto uviesť, že toto upravuje tri relatívne samostatné dôvody preventívnej väzby. Odôvodnenie uznesenia o väzbe, ktorým sa konštatuje existencia dôvodu preventívnej väzby, si vyžaduje zhodnotenie tak povahy i

závažnosti trestnej činnosti, ktorú obvinený doteraz (s)páchal, ako aj tých okolností, ktoré s ohľadom na osobu obvineného, jeho sociálne a rodinné pomery, prostredie, v ktorom pracuje, alebo sa pohybuje, vytvárajú, alebo zvyšujú riziko ďalšieho páchania určitej konkrétnej trestnej činnosti (m. m. II. ÚS 597/2012).

Nadväzujúc na uvedené však ani v tejto súvislosti najvyšší súd nemôže súhlasiť s argumentáciou obžalovaného a dospel preto k záveru, že dôvod preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ani v tejto fáze trestného konania nepominul.

Najvyšší súd dopĺňa, že dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku možno naďalej spoľahlivo podporiť o nasledovné konkrétne skutočnosti.

Je to hlavne obava, že by zo strany obžalovaného mohlo dôjsť k ďalšiemu páchaniu trestnej činnosti rovnakého druhu, pre ktorú bol postavený pred súd, za účelom zabezpečovania si finančných prostriedkov.

Ďalšie skutočnosti odôvodňujúce väzobné stíhanie obžalovaného môžu nesporne spočívať v druhovej povahe stíhanej trestnej činnosti a spôsobe jej údajného spáchania - avšak len v sekundárnom význame s poukazom na takto pokročilé štádium trestného konania. V tomto smere je možné poukázať jednak na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, a to napr., sp. zn. IV. ÚS 124/2003, III. ÚS 38/2009, III. ÚS 54/2017, ako i na, sp. zn. II. ÚS 246/2021, zo 6. mája 2021. Menovaný mal totižto spáchať obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), ods. 4 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) Trestného zákona, za ktorý bol, zatiaľ neprávoplatne, ale súdom prvého stupňa odsúdený okrem iného na trest odňatia slobody vo výmere 22 rokov. Najvyšší súd je toho názoru, že ide o okolnosť plne spôsobilú byť použiteľnou ako podporný argument pre ďalšie trvanie dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Dôvodnosť väzobného trestného stíhania obžalovaného K. K. J. i v tomto štádiu trestného konania súd nachádza v povahe, závažnosti a mimoriadne vysokej spoločenskej škodlivosti trestnej činnosti, ktorá sa mu kladie za vinu.

Podľa obžaloby mal obžalovaný patriť k osobám, ktoré zabezpečovali tabletky Cirrus v Poľskej republike. Pôsobiť mal na severe Slovenska, v Českej republike i v samotnom Poľsku. To, že priamo neoperoval aj v I., zároveň neznamena, že by nemohol páchať drogovú trestnú činnosť inde. Najvyšší súd opakuje, že obžalovaný spolu s ďalšími osobami mal participovať na rozsiahlej drogovej trestnej činnosti, premyslene, dlhodobo, a cielene - so zistným motívom a vo veľkom rozsahu. Drogová trestná činnosť, ktorá mala byť páchaná aj obžalovaným, je rozsiahla, sofistikovaná, bola zabehnutá, mala svoj systém a z hľadiska spoločenského dosahu a aj rozsahu výrazne nebezpečná. Vzhľadom na vysokú ziskovosť je predpoklad, že mala slúžiť ako zdroj finančných prostriedkov obžalovanému.

Potrebné je tiež uviesť, že Špecializovaný trestný súd síce neustálil údajné konanie obžalovaného ako spáchané niektorou z foriem trestnej súčinnosti (či už ako spáchané organizovanou skupinou podľa § 129 ods. 2 Trestného zákona, resp. zločineckou skupinou v zmysle ods. 4 naposledy označeného ustanovenia Trestného zákona) - v tejto súvislosti je ale podstatným záver, že celkový kontext dotknutej trestnej veci predstavuje „silný“ predpoklad pre prípadné pokračovanie obžalovaného v trestnej činnosti z dôvodu jej možno skôr čo do jednotlivých subjektov účastného obchodovania s omamnými a psychotropnými látkami, resp. ich prekurzormi a ich výrobou „náhodnej“ povahy, avšak čo do pomerne „frekventovaného“ rozsahu a prezumovanej dĺžky takéhoto údajného konania.

Naďalej platí a zostáva v naznačenej súvislosti, že aj druh, charakter a najmä rozsah a závažnosť stíhanej trestnej činnosti môžu byť tými okolnosťami, na základe ktorých možno posúdiť určité konanie obvineného z pohľadu existencie dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Je treba rozlišovať medzi konaním spočívajúcim v jednorazovom akte a takou - v kontexte predmetnej trestnej

veci čo do existencie dôvodného podozrenia silne „spravdepodobnenou“ - eventualitou, keď ide o pokračovanie v trestnej činnosti alebo jej opakovanie po určitú dobu.

Práve to sú tie skutočnosti spadajúce pod druh, charakter, rozsah a závažnosť stíhanej trestnej činnosti, ktoré musí súd zohľadniť pri rozhodovaní o väzbe, a to samozrejme uvedením konkrétnych skutočností z nich vyplývajúcich, ktoré zakladajú dôvodnú obavu z pokračovania v trestnej činnosti. To, že uvedené je možné zohľadniť pri rozhodovaní o väzbe, vyplýva z ustálenej súdnej praxe, ktorú dlhodobo aplikujú všeobecné sudy (k tomu napr. III. ÚS 178/2008, IV. ÚS 375/2008, II. ÚS 466/2012, II. ÚS 282/2016, III. ÚS 488/2016, III. ÚS 183/2018, I. ÚS 384/2019, III. ÚS 227/2020, I. ÚS 552/2020, II. ÚS 31/2021, III. ÚS 202/2021).

Skutočnosť, že Špecializovaný trestný súd sa čiastočne nestotožnil s právnou kvalifikáciou konania obžalovaného aj ako zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny (s tým súvisiacim štruktúrnym a hierarchickým členením, resp. „jasným cieľom“ ako znakmi typickými práve pre takto pôsobiace skupiny osôb), nemôže byť vnímaná zjednodušeným spôsobom tak, že žiadna údajná trestná činnosť takého alebo onakého druhu „neexistovala“.

V posudzovanom prípade je práve povaha skutkového deja tak, ako to Špecializovaný trestný súd uviedol tomu zodpovedajúcim spôsobom vo výrokovej časti rozsudku a tento opísal v jeho odôvodnení. Konkrétne žiadna skutočnosť v zásade nebráni obžalovanému v možnosti ďalšieho „fungovania na trhu“ podobne v zmysle doteraz produkovaných výsledkov vykonaného dokazovania.

Takto formulované a dôkazne podrobným spôsobom dokumentované dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu osobitne závažnej povahy v sebe prirodzene poníma potrebu osobitne precízneho skúmania všetkých skutočností viazucich sa tak k osobe obžalovaného, ako aj prognózovaniu jeho konania v prípade ďalšieho stíhania na slobode. Za súčasného stavu preto nezostáva nič iné, než uzatvoriť, že dôvodnosť obavy z prípadného pokračovania v trestnej činnosti naberá v spojení s vyššie konkretizovanými skutočnosťami vysokú intenzitu, ktorá nateraz naďalej prevažuje nad právom obžalovaného na osobnú slobodu.

Ohľadom konkrétnych sťažnostných námietok obžalovaného možno uviesť, že tieto sú v zásade koncentrované na existenciu prieťahov, ktorými mal konanie vo veci samej zaťažiť tak Špecializovaný trestný súd ako aj sám najvyšší súd v zmysle formulovanej argumentácie obsiahnutej v predmetnej žiadosti o prepustenie z väzby. A sekundárne k tejto zásadne izolovanej otázke možno poukázať na hodnotenie dôkazov a s tým súvisiace výhrady obžalovaného.

Napriek rozporom, na ktoré je opakovane poukazované aj v odvolaní obžalovaného, sa napokon v kontexte tohto uznesenia možno s touto skutočnosťou vysporiadať zákonne konformným a z daného hľadiska úplne postačujúcim spôsobom - poukazom na hodnotenie týchto rozporov Špecializovaným trestným súdom v odvolaní napadnutom rozsudku (ako aj tam uvádzanými dôvodmi ich vzniku). Tento faktor ale patrí prioritne do sféry hodnotenia dôkazov pri rozhodovaní vo veci samej - a výnimku neurobí odvolací súd ani v tomto uznesení, ktorého predmetom nie je rozhodnutie vo veci samej, avšak konanie a rozhodovanie o osobnej slobode obžalovaného.

S poukazom na uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je u obžalovaného stále daný s poukazom na vyššie uvádzané skutočnosti, a to v intenzite, ktorá je priamo úmerne zodpovedajúca súčasnému (aj keď pokročilemu) štádiu trestného konania.

+ + +

Čo sa týka procesného prostriedku náhrady väzby obsiahnutého priamo v žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu, alebo ex offio vyjadrenú povinnosť odvolacieho súdu skúmať možnosť náhrady väzby obžalovaného dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c)

Trestného poriadku, tento je treba v posudzovanej trestnej veci vnímať najmä optikou závažnosti trestnej činnosti a existenciou dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a predbežných záverov doposiaľ vykonaného dokazovania.

Najvyšší súd je názoru, že prípadný pozitívny efekt nahradenia väzby obžalovaného týmto procesným prostriedkom je skôr v teoretickej, než reálne očakávateľnej a pre nahradenie väzby nevyhnutnej roviny. Intenzita dôvodného podozrenia v spojení s mierou rizika pokračovania v trestnej činnosti je v nepomere eventuálnej dôvery súdu v „prínos“ tohto menej invazívneho procesného prostriedku nahrádzajúceho väzbu.

V súčasnom štádiu trestného konania takisto nemožno konštatovať ani danosť výnimočných okolností prípadu, ktoré označené nahradenie väzby podmieňujú, keďže obžalovaný je stíhaný aj pre obzvlášť závažný zločin [§ 80 ods. 1 písm. a) až písm. c), ods. 2 veta tretia Trestného poriadku]. Podmienka zisťovania takýchto výnimočných okolností na nahradenie väzby pritom aj podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky sleduje legitímny cieľ a je ústavne udržateľná (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 431/2015, z 8. septembra 2015). Uvedené sa vzťahuje aj na žiadosť o nahradenie väzby peňažnou zárukou, ktorá bola prednesená na neverejnom zasadnutí. Dobré vzťahy s blízkymi osobami sú sociálnym štandardom, nie výnimočnými okolnosťami prípadu. Dá sa pochopiť, že väzobné stíhanie obžalovaného vnímajú ako výrazné obmedzenie, či už v osobných alebo pracovných vzťahoch.

Na neverejnom zasadnutí prokurátor predniesol podnet na rozšírenie dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, ktorý odôvodnil tým, že obžalovanému bol neprávoplatne uložený relatívne vysoký trest a jeho rodina má zrejme dosť veľké finančné prostriedky, aby mu mohla zabezpečiť ukrývanie v zahraničí.

Najvyšší súd poznamenáva, že hrozba vysokým trestom je zákonným znakom tzv. útekovej väzby. K tomu pravidla musí pristúpiť iná zákonná okolnosť. V tomto prípade by sa to nevyhne nemuselo vyžadovať vzhľadom na prvostupňové neprávoplatné odsúdenie, o takejto okolnosti sa však malo rozhodovať bezodkladne po tom, čo táto okolnosť nastala. Takto, s odstupom niekoľkých mesiacov sa to javí ako reakcia na žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu.

Argumentáciu dobrou finančnou situáciou rodiny súd odmietol, lebo to by v konečnom dôsledku pre obvinených znamenalo riziko navrhovať nahradenie väzby peňažnou zárukou a išlo by o popretie právneho významu ustanovenia § 81 Trestného poriadku. Vzhľadom na to najvyšší súd na podnet prokurátora nereflektoval.

Ak sa najvyšší súd podrobnejšie nevyjadril k niektorej námietke obžalovaného, je tomu tak z dôvodu, že túto považoval za irelevantnú, resp. nemajúcu vplyv na vecné závery podstatné pre formulovanie skôr podrobne uvádzaných vlastných úvah odvolacieho súdu v intenciách aktuálneho uznesenia.

Riadiac sa vyššie uvedeným, rozhodol najvyšší súd ako je vyjadrené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.